

Wass Albert

Üzenet március 15-re

Számontartandó hagyományaink közé tartozik, hogy hajdanán Serkében is birtokos volt az erdélyi **czegei Wass** család. A Rima mellett birtokot szerzett **Vay Ádám**, kuruc generális leányának, a helyi református gyülekezet jótévéjeként ismert **Judit**nak második férje volt czegei **Wass Dániel** (†1741). Számos gyermekük született, köztük egyetlen fiúként **Ádám**, akinek azonban **Dániel** nevű fiában az itteni ágnak magva szakadt. Leányágon, általuk szerzett itt birtokot az ugyancsak erdélyi kötődésű **Bánffy** család is. **Wass Albert**nek tehát, családja révén, van gömöri kapcsolata is. Őrá emlékezünk most, születésének 100. évfordulóján.

(szerk.)

*

Véreim, fiatal magyarok, ez az örökség a tietek egyedül. Fiatal véreim, határokon innen és túl, idegen föld elhagyatottságában, az otthoni kényszerűségek sivárságában, rabságban, elnyomatásban, ahol csak vagytok: hozzatok szöveget. Súlyos idők nyomása nehezedik lelkemre s mondanivalómat hosszú esztendő gondja s tudása érlelte. Ti vagytok a nemzet jövődjé. Veletek él vagy pusztul a magyar. Amit ehhez az egyszerű történelmi tényhez hozzáfűzni kívánok, azt fogadjátok szeretettel, mint ahogy szeretettel csordul a szívemből.

Éltrevalók vagytok. Éltrevalóbbak, mint mi voltunk a ti korotokban. Okosabbak is vagytok, óvatosabbak és mérsékletesebbek. Megértőbbek egymással és idegenajkú embertársaitokkal szemben. Az élet tanított meg erre. Látóköri tők szélesebbre tágult a történelem viharverése folytán. Minden lehetőségetek megvan ahhoz, hogy egy okosabb, emberiebb és talán szebb világot építsetek föl magatok köré, mint amilyen a mienk volt. Adja az Úristen, hogy így legyen. Mindez azonban azon múlik, hogy meg tudjátok-e őrizni és hajlandók vagytok-e vállalni azt a magyar lelki és szellemi örökséget, amit mi vért izzadva átmentettünk valahogy a különböző „izmusok” özönvívén a ti számotokra, hogy ne legyetek lelki koldusok egy özönvíz utáni új világban. Ez az örökség a tietek egyedül, és senki másé nem lehet ezen a földön. Ha ti eldobjátok magatokatól, örökre elvész. És nem csak önmagatokat fosztjátok meg valamitől, ami pótolhatatlan, de nélküle szegényebb lesz az emberiség is.

Nekünk, magyaroknak az Úristen különösen gazdag és színes nemzeti örökséget adott. Az egész világon egyedül ez a mienk. Senki nem veheti el tőlünk, mint ahogy mi sem vehetjük át senkitől azt, ami nem illet meg minket. Hiába beszélünk angolul, franciául, spanyolul, németül, attól még nem leszünk sem angolok, sem franciák, sem spanyolok, sem németek. Az ő örökségük nem a mienk, s ha majmolni próbálnánk őket, könyökkel betörni közérjük, mindössze a magunk egyéniségét, a magunk örökségét

veszíthetjük el, az övéket soha sem vehetjük át. Gyökértelen idegenek leszünk az emberi világban, s lelkileg elpusztulunk benne, mint a gyökerét vesztett fa.

Véreim, fiatal magyarok, jól-rosszul, de valahogy átmentettük számotokra azt a nemzeti örökséget, ami Isten rendelése folytán a tietek. Átmentettük azt földrengésen, világégésen, nemzetpusztító, lélekgyilkoló nemzetköziség mesterséges tanainak szennyes özönvívén keresztül. Ha egyebet nem tudtunk értetek tenni, de ezt megtettük s becsülettel örökönk fölötté, ameddig élünk. De a többi már a ti dolgotok és a ti felelősségetek. Egyet ne feledjete el: amíg magyarok vagytok, s az ősi kultur-örökség erkölcsi alapján álltok, addig Isten által kijelölt helyetek és szerepetek van a világban. De ha eldobjátok magatokatól ezt az örökséget, ha magyarságotokból kivették, akkor senkik se lesztek, csupán egy halom szemét, amit ide-oda sodor a szél, míg végül is elmerültek a semmiben.

Én bízom bennetek. Áldjon meg mindannyiatokat az egy igaz Isten, közsikla-örökségünk magyar Istene!



Wass Albert

Nagy Ákos Róbert

Egy iskola emlékezete

Alapige: Sámuel első könyve 7, 12

Kedves Testvérek! Ünneplő közösség!
Szeretett Vendégek!

Hálaadó alkalomra gyűltünk egybe itt, a *Hanvai Református Templomban*, hogy Isten megtartó, őrző, oltalmazó kegyelméért hálát adva, az egykori tanárokat és diákokat összegyűjtve, megemlékezzünk a felvidéki magyarságnak sok neves személyt adó egykori *Tornaljai Mezőgazdasági Műszaki Középiskola* kezdeti éveiről, megköszönve azon tanárok, pedagógusok szolgálatát, akik nem csupán tanítottak, tudást adtak át, hanem a szó nemes értelmében neveltek is.

Jó és fontos időnként megállni e zajos életben, és visszatekinteni a múltba, felidézni a közös emlékeket, élményeket. A hívó keresztyén ember életében pedig különösen is áldott dolog az emlékezés, hiszen így, a számunkra is kedves élményeken túl, megláthatjuk azt a mindenható Istent, ki az énekelt dicséret szerint is „...*sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett...*”.

A Szentírásból felolvasott igeszakasz is éppen erről a megtartó, megőrző, oltalmazó isteni hatalomról tesz bizonyosságot.

Hiszen ezt olvastam: „*Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Ében-Háézernek, mert ezt mondta, mindaddig megsegített minket az Úr!*”

Nem könnyű helyzetben szólalt meg az iménti bizonyágtétel. Súlyos próbák, nehézségek, embert próbáló fájdalmak voltak a választott nép mögött. Idegen, ellenséges nép foglalta el az országot, pogányok bitorolták az Istentől örökségül kapott földet, húsz esztendőn keresztül nyomorgatva az ott élőket.

Húsz esztendő, ahogyan mondani szokták, egy emberöltő. De Isten a nyomorúság idején is megőrizte, s a próbatételek korszakán is átvezette az Ő népét, megadva nekik a megtérés lehetőségét és a szabadítás csodáját.

Mikor pedig Sámuel minderre visszaemlékezett, Isten embereként, a teremtő és megtartó Úrra mutatva egy emlékoszlopot állított, bizonyossággal hagyva a következő nemzedékeknek: „*Mindaddig megsegített bennünket az Úr!*”

Vajon mi, a Kárpát-medencének ezen a részén élő magyarok, mondhatnánk-e mást?

Hiszen ha felidézzük az elmúlt ezer esztendő történelmét, tatárok, törökök pusztításának emlékét, Habsburgok elnyomását, ha emlékezzünk a XX. század két világháborújára, a trianoni békediktátumra, a kitelepítés fájdalmas időszakára, amely mind a mai napig lezáratlan szakasza történelmünknek, ha mindez előttünk van, észre kell vennünk azt az őrző, oltalmazó isteni hatalmat, amely megtartott, megőrzött, oltalmazott bennünket.

Csakis ennek a teremtő, megváltó, megtartó Istennek

köszönhetjük, hogy „...*annyi balszerencse közt, Oly sok viaszály után, Megfogyva bár, de törve nem, Él nemzet e hazán...*”, s hogy most itt egy iskola csaknem fél évszázaddal ezelőtti alapítására és a kezdeti évekre emlékezhetünk.

De nem elég csupán felfedezni, megtapasztalni Isten megtartó kegyelmét.

Ez a megtartó isteni kegyelem kötelez bennünket. Kötelez nem csupán arra, hogy egy szép és jeles évforduló kapcsán emléktáblát állítsunk, hanem elsősorban arra, hogy mi magunk, akik megtapasztaltuk, megismertük Isten őrző, oltalmazó szeretetét, hálaadásból erről bizonyíthatunk is tegyünk a bennünket körülvevő világban.

Egy értékvesztett, kaotikusnak tűnő világban kell nekünk az értékek igaz forrására, a Szentháromság Istenre mutatnunk, s róla szóban, cselekedetben bizonyosságot tenünk.

Mindezt hálaadásból azért, mert mi mindannyian, akik itt vagyunk, megtapasztalhattuk Istennek megtartó kegyelmét életünk eddigi eseményeiben, és megismerhetjük azt a tökéletes szeretetet, amely testet öltött az Ő Szent Fiában, az Úr Jézus Krisztusban.*

***Igehirdetés, elhangzott 2007. október 13-án a hanvai református templomban**

